

Hogere Kringen

Viveca Sten

Hogere Kringen

Vertaald door Tineke Jorissen-Wedzinga

SAGA Egmont

Hogere Kringen

Vertaald door Tineke Jorissen-Wedzinga

Originele titel *I den innersta krets*

Originele taal Zweeds

Eerste druk juli 2025

Copyright © 2009, 2019 Viveca Sten en SAGA Egmont

ISBN: 9788727253343 (POD paperback)

ISBN: 9788726355307 (e-book)

ISBN: 9788726355215 (audiobook)

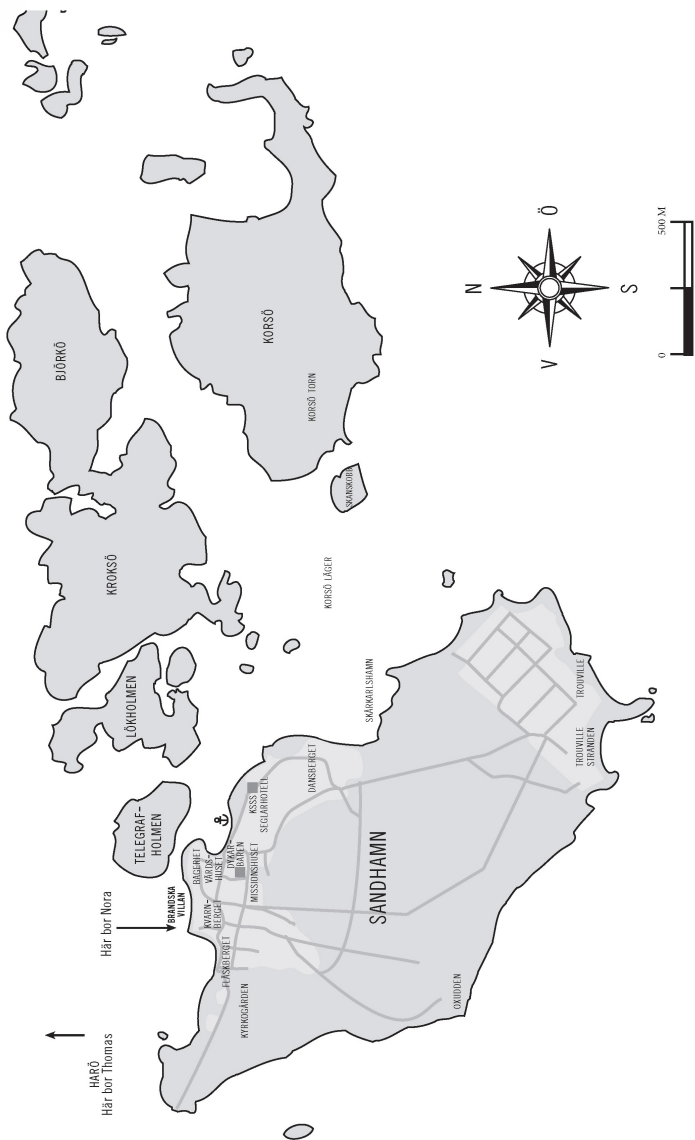
Alle rechten voorbehouden. Geen enkel onderdeel van deze publicatie mag worden geherpubliceerd, opgeslagen in een database, verzonden, in geen enkel format en op geen enkele manier, zonder geschreven toestemming van de uitgever, noch mag het op andere wijze dan reeds gepubliceerd en in vergelijkbare conditie in enige vorm gebonden of met omslag aan de koper verstrekt worden. Het is verboden om tekst- en datamining (TDM) van deze publicatie uit te voeren, inclusief voor het trainen van AI-technologieën, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

www.sagaegmont.com

Saga is een dochtermaatschappij van Egmont. Egmont is het grootste mediabedrijf van Denemarken en volledig eigendom van de Egmont Foundation, die jaarlijks met bijna 13,4 miljoen euro kwetsbare kinderen en gezinnen steunt.

Vognmagergade 11, 2, 1120 København K, Denemarken

Voor de liefste Alexander van de hele wereld

1

Zondag

De vrouwelijke stem op kanaal 16 van de communicatieradio telde langzaam af.

‘Tien, negen, acht...’

Op zee krioelde het van de boten. De grote wedstrijdzeilschepen met hun enorme zeilen en hun glanzende rompen verdrongen zich aan de startlijn, op een paar zeemijlen van Sandhamn. Buiten het gebied waar de race begon manoeuvreerden de toeschouwers hun boten om alles het beste te kunnen zien. Met een kijker in de hand volgden ze gespannen het schouwspel dat zich voor hun ogen afspeelde.

Het grote schip dat het vertrek moest aankondigen, een mijnenveger die door de marine was uitgeleend, lag aan stuurboord van de startlijn. De grote zeilen bolden op als ballonnen om de zwakke bries ten volle te benutten.

De voorwaarden voor een spannende wedstrijd waren optimaal.

De stem vervolgde het aftellen tot het startsein.

‘Zeven, zes...’

De wedstrijdboten navigeerden bekwaam om zich te positioneren. Het was een wonder dat ze niet tegen elkaar botsten. Het scheelde soms maar een haar in de strijd om de beste plaats, zo dicht mogelijk bij de oranje vlag aan de loefzijde.

‘Vijf, vier...’

Als er nog drie seconden over waren, moest het startschot worden gegeven. Het duurde namelijk een paar seconden voor het geluid de zeilers bereikte.

De eerste vicevoorzitter van de Koninklijke Zweedse Zeilbond – de ksss – advocaat Oscar Juliander, stond wijdbeens en zelfverzekerd achter het roer van zijn mooie witte boot van het merk Swan, een elegante schoonheid genaamd Emerald Gin. Ze was eenenzestig voet lang en kon een bemanning van vijftien personen herbergen. Ze had een lieve duit gekost toen hij haar bij de Nautors-werf in Finland had gekocht: meer dan twaalf miljoen kronen.

Maar ze was elke kroon waard, dacht Oscar Juliander. Het moest toch gek lopen als ze vandaag niet als eerste over de startlijn zou gaan. Deze zomer zou hij koste wat het kost de totale overwinning behalen van de grote zeilwedstrijd, de Gotland Runt.

De adrenaline pompte door zijn aderen. Jezus, wat was hij toch gek op zeilen!

Hij wierp een snelle blik op zee en bespeurde voldaan de televisiehelikopter die boven het gebied cirkelde. Het zouden fraaie plaatjes worden als de Emerald Gin als eerste over de startlijn ging.

Zoals gewoonlijk had hij er geen bezwaar tegen om in de media te worden gezien, en de media hadden er niets op tegen

hem in beeld te brengen. Het was gewoon zaak de felbegeerde positie – hoog aan de wind – waar iedereen om streed, zo lang mogelijk te behouden.

Hij wreef in zijn handen. Snel, heel snel zouden ze op weg zijn naar Gotland.

Het water schuimde om de kiel op de plek waar ze door het water bewogen, op slechts een paar meter van de startlijn. Die mochten ze niet van tevoren kruisen; dan zou het een valse start zijn en moest hun boot helemaal opnieuw beginnen. Een vernedering waarbij je kostbare minuten verloor en die de hele wedstrijd kon bepalen.

Hij hield zijn adem in terwijl de laatste seconden werden afgeteld. Nu waren ze zo dichtbij dat hij de boei bijna kon aanraken.

De rookpluim van het startpistool was aan de hemel te zien en het volgende ogenblik weerklonk het schot over het water.

Eerste vicevoorzitter Oscar Juliander viel langzaam voorover. Zijn handen lieten het roer los terwijl het bloed uit de wond op zijn borst gutste. Zijn nietsziende ogen hadden niet meer kunnen registreren dat de wedstrijd was begonnen. Al voordat zijn lichaam zwaar op de bodem neerkwam, was hij bewusteloos.

Het schot dat Oscar Juliander doodde, viel perfect samen met het schot dat aangaf dat de deelnemers konden vertrekken.

De Emerald Gin doorkliefde de startlijn als eerste boot in haar klasse.

2

‘Wat zijn ze in godsnaam aan het doen?’ riep inspecteur Thomas Andreasson.

Samen met Peter Lagerlöf, zijn beste vriend bij de Dienst Waterpolitie, bevond hij zich aan boord van een Strids-boot 90, een van de mooiste boten uit de vloot: een klein patrouilleschip van bijna zestien meter lang die een snelheid had van veertig knopen.

Thomas was bevelvoerder van de boot geweest in de tijd dat hij bij de Dienst Waterpolitie werkte, maar nu stond Peter aan het roer, aangezien Thomas inmiddels al jaren werkzaam was bij de afdeling recherche op het politiebureau van Nacka.

Toen Peter had gevraagd of hij mee wilde om naar de start van de Gotland Runt te kijken, had hij niet lang hoeven nadenken over zijn antwoord. Een dag op zee, daar zei je geen nee tegen. Zeker niet als het een van de grootste zeezeilraces van Europa betrof.

Nu merkte zijn geofende politieoog op dat er bij de startlijn iets aan de hand was. Een magnifieke Swan 601 die als eerste in haar klasse had gelegen, week plotseling af en voer buiten het startgebied. Een zonderlinge en opmerkelijke manoeuvre op het moment dat ze op weg naar Gotland juist een stramme koers naar Almagrundet zou moeten aanhouden.

‘Geef mij de kijker eens,’ zei hij en hij stak zijn hand uit om hem aan te pakken. Hij hield de zwarte Zeiss-kijker voor zijn ogen terwijl hij zich in zijn volle lengte – een meter vierennegentig – oprichtte om het beter te kunnen zien.

De Swan was helemaal buiten de startlijn tegen de wind op gaan zeilen. Ze had al een paar honderd meter op de baan moeten varen. In plaats daarvan lag ze als laatste in het startveld, terwijl de anderen zich snel verwijderden.

Een van de bemanningsleden ging op het voordek staan en zwaaide met zijn armen hoog boven zijn hoofd.

Een klassiek noodsignaal op zee.

Thomas kon door de lens heen zijn vertwijfelde gezicht zien. Hij kreeg een naar gevoel vanbinnen. Er was daar aan boord iets goed mis.

‘Zie je wat?’ vroeg Peter, terwijl hij zijn ogen tot spleetjes kneep tegen de felle zon.

‘Het lijkt wel of er iets is gebeurd in de kuip. Er staan diverse mensen naast het roer.’ Thomas stelde de kijker bij om het scherper te kunnen zien. ‘Ik heb het idee,’ zei hij langzaam, ‘dat er iemand roerloos voorover op de bodem ligt. Maar het is lastig te zeggen. Het zicht wordt belemmerd.’

Peter wendde zich vlug tot de politieman die nu aan het roer stond.

‘Vaar eens naar die Swan.’

De collega maakte een snelle manoeuvre en gierde in de richting van de zeilboot.

‘De schipper is neergeschoten!’ riep de jongeman op het voordek toen ze dichterbij kwamen. Hij gebaarde wild met zijn handen. ‘We worden verdomme beschoten!’

Hij zweeg, alsof hij zojuist had ingezien dat er meer schoten konden komen. Hij ging angstig op zijn hurken zitten en perste zijn lichaam zo dicht mogelijk tegen de hoge mast aan. Uit zijn wijd opengesperde ogen sprak schrik en verwarring.

Thomas keek om zich heen zonder precies te weten waar hij naar zocht. Het was onmogelijk iets dreigends te onderscheiden in de wirwar van boten die zich op zee verdrongen.

De grote schare toeschouwers leek niet door te hebben wat er aan de hand was. De meeste mensen keken naar de wedstrijdzeilers die op weg waren. De weerspiegeling van de zon danste op het wateroppervlak en daarachter torende het grote startschip hoog boven hen uit. Verder weg waren de contouren van Sandhamn en Korsö Torn zichtbaar.

Thomas zag onmiddellijk de ernst van de situatie in.

Er was vlak voor zijn ogen een moord gepleegd. In het zicht van honderden toeschouwers en wedstrijdzeilers. Tijdens een van de belangrijkste evenementen van de zeilsport.

Dit zou een ongeëvenaarde mediahype worden.

Een enorm jacht, een Storebro 500, kwam aanvaren. Het was bijna zeventien meter lang en had verscheidene verdiepingen. Het mooi gepoetste mahoniehout glansde. Helemaal bovenop was een grote *flybridge*, een terras met een commandobrug van waaraf de boot gemanoeuvreerd kon worden. Door de sterke warmtenivel heen kon hij een groep mannen en vrouwen onderscheiden die naar hen omlaagkeken.

Een man van middelbare leeftijd met een kapiteinspet en een trui met het embleem van de kss stond aan het roer. Toen de boot nog slechts zo'n tien meter van het politievaartuig verwijderd was, boog hij zich voorover.

‘Is er iets gebeurd?’ riep hij.

‘Blijf op afstand!’ riep Peter automatisch terug.

Het was niet eenvoudig om zo te manoeuvreren dat ze niet te dicht bij de Swan kwamen of in de richting van het jacht dreven. Een aanvaring was op dit moment wel het laatste waar ze op zaten te wachten.

‘We hebben Julianders vrouw aan boord. Hoe is het met haar man?’

Een man van rond de vijfenvijftig met zilverkleurig haar en een bril kwam plotseling uit de kuip van de witte zeilboot overeind. Hij leek versuft en geschokt, alsof hij niet kon geloven wat hij zojuist had gezien. Op zijn trui zaten rode spetters.

‘Iemand heeft Oscar neergeschoten!’ riep hij tegen de man met de kapiteinspet. ‘Oscar is dood.’

Thomas registreerde op afstand dat een vrouw met lichtbruine haren haar handen voor haar gezicht sloeg, waarna ze uit het zicht verdween. Daarna gingen alle pogingen om te communiceren verloren in het lawaai van de tv-helikopter.